

GÉZA OTTLIK: Škola na hranici

Dopoledne, když skončila přijímací zkouška, museli jsme v jednom z přízemních pokojů defilovat kolem lékaře v hodnosti plukovníka, a to jak nás pánbůh stvořil..... Všichni se za svou hanbu styděli, hezkému Tiboru Tóthovi zčervenaly uši,.....jak jsme rozpačitě obraceli lokty a zakrývali své slabiny,... cítili jsme zahanbení a bezmocnost, Gábor Medve však z toho celý nějak ztuhl...

Schulze měl zásadu, ovšem vyjádřenou hutněji, výrazem z vojensko- urologického slovníku, že to tu musí vzít pevně do ruky, zvláště po prázdninových dnech, protože to je doba, kdy je ta banda náchylná k obzvláštní zvlčilosti.

O poslední hodině jsme totiž měli tělocvik....

„Připraven?“ zvolal učitel šermu se silnou německou výslovností..... ale Orbán se ještě pořád lopotil u bariéry. „Ukaž mu to!“ pokynul nám učitel. „Ony taky nováček, a pšeszto umí!“ Zlostně švihl Orbána rákoskou, kterou pořád držel v ruce.

„Poslušně hlásím, že se tam nemohu dostat,“ řekl a uši mu jen hořely.

„Skoušet!“, zařval vztekle mrňous. Teď švihal rákoskou jen do zábradlí. Medve celý zbrocený potem, ... konečně dolezl..., padl na bok. Když se sebral, náš malý šermíř ho přetáhl rákoskou přes zadek, položertem, napolo doopravdy, jak mívával ve zvyku, a německy mu nadával. Medve si však nezačal ohledávat místo, kam dolehla rána, třebaže rákoska hezky štípala...

....těch šest kluků se stáhlo na záchod proto, aby se poradilo ortelu nad Gáborem Medvem....až toho večera, několik minut před večerkou dali do oběhu od úst k ústům rozhodnutí, že "bude deka". Když Bognár zhasil světla a odešel do kanceláře, na dané znamení zašuměla celá ložnice; tu i tam se vynořovaly bosonohé stíny v nočních košilích, ozbrojené klepáčky na prach, stočenými ručníky, řemeny od kalhot.

Skoro celá světnice mířila k Medvovu lůžku.....mne také zbili, i Szeredyho, všechny... když se na něj v setmělé ubikacivrhli, Medve ani neprosil o slitování, ani nenaříkal a nepronesl jedině slůvko.

Div jsem se nerozbrečel. Připínáčky se lámaly jeden za druhým. Byly to samé špatné připínáčky. Zřejmě už použité, se zakřivenými hroty, které kdosi narovnal

"Že jsou špatný?".....Vymysleli si pěknou legraci; příštího rána v jídelně, mezi povely „K modlitbě!“ a „Sednout!“ mi tajně položili asi pět nebo šest připínáčků na židli. Když jsem si z vysoká sednul, dva mne píchly tak, až jsem hlasitě vykřikl avymrštil se ze židle. Dozorčí důstojník mne zaslechl ažertík s připínáčky se podařil, kladli mi tu otázku každou chvíli.

„Chceš prima připínáčky?“ Zapínal jsem si právě kalhoty, Medve stál u stěny napuštěné dehtem... Koupel se konala každý pátek dopoledne v suterénu - pátek byl prokletý den. V titěrných plavečkách, téměř nazí jsme byli vydáni napospas Schulzovi, honili jsme se sem a tam a poskakovali na rozkaz...

A bylo by to asi pokračovalo soubojem vzadu v ložnici. Už jsem byl svědkem takového souboje, protože jsem tam měl postel a člověk nedokázal odvrátit pohled, třebaže by to udělal

rád. Bojovalo se zástěnou, ve spodcích, důtkami na krátkých rukojetích, jimiž se zde klepaly deky. Na konce šesti řemínků, upevněných na rukojeti, navlékli před bojem měděné knoflíky s oušky. Obvykle se bojovalo do první krve; aspoň tehdy, když se mezi sebou bili kluci z Merényiho party jenom proto, aby dělali hrdiny.

Ale viděl jsem i ošklivější souboje. Například když se Merényi bil s Asbótem ze třídy B. Tehdy toho u první krve nenechali. Ostatní je obklopili. Zvítězit v tomto souboji nemohl žádný ze soupeřů, nemohl ani uniknout, ani pořádně zaútočit. Obrana trvala nanejvýš dvacet třicet vteřin. Boj měl svou techniku, třebaže se účastníci mohli většinou snažit jen o to, aby se řemínky obou improvizovaných zbraní zapletly. Bojovali s nahým trupem a vždycky večer při Bognárově službě. Nejhorší zranění se do rána zacelila a účastníci mohli při budíčku řádně vstát. Merényi měl kousek kalafuny, kterou si přinesl ze šermířské síně a natřel si jí podrážky cviček, zápěstí si ovázal kapesníkem a spodky si vyhrnul po kolena.

...Jednoho odpoledne mne na cvičišti posedl ďábel a já, nadšen tímto novým názorem, nakopl jsem předkloněného Sándora Laczkovicse kolenem tak, že padl na obě ruce. Utekl jsem, ale zvolnil, aby mne mohl dohonit. ... Zápasili jsme, váleli se po zemi a řehtali se jeden druhému....Oba byli vlastně strašní divoši... Bylo zábavné nakopnout Czakóa....Colalta jsem nemusel získávat kopancem, i bez toho byl vždycky čiperný a přátelský.

A na Szeredyho jsem si dlouho netroufal. Až jednou, když mě v uličce mezi postelemi sám trochu postrčil kolenem, abych si pospíšil, otočil jsem se a kopanec mu vrátil. Zatlačil mě na mé lůžko jednou rukou. Padl jsem nznak jak dlouhý tak široký, už i překvapením, protože jsem nemělu ponětí, že má takovou býčí sílu. Klekl si mi na ruce a pěkně by mě mohl zřítit, kdyby mě začal zpracovávat kolena, což by bylo takřka oprávněné, ježto mě položil na lopatky.....

Odpoledne napráskal Bélovi Zámencsikovi pravítkem zato, že zašel za

Večer v ložnici přesto Kálmana Jakse zbili řemeny a důtkami na klepání prachu....

Palugyay proti mně nezmohl vůbec nic. Mé lekce mu byly prospěšné. často jsem ho položil na lopatky, klekl si mu na obě ruce a zpracovával mu paže, aby mu sílily svaly, po mém soudu mu to šlo k duhu...

I Merényi se teď dobrácky usmál. Gerson Szabó sebral důtky, které vypadly Malfimu z ruky, a jak šel kolem mne, práswkl mne jimi. Ani jsem se na něj nepodíval, jen jsem se taky zasmál. Zastavil jsem se u Medvova lůžka a řekl si o zvětšovací zrcadlo.....

...vytáhl mi pokrývku až pod bradu, že jsem byl jako v pasti. Dole na ni na obou stranách přiklekl a nahoře mi ji přidržel rukama u ramenou. Nemohl jsem se pod dekou ani hnout... Dělal opičky, potměšile se pitvořil, v jeho divoče rozzářených očích jsem jasně viděl jak se máme rádi...

...Obešel lůžko, strhl z věšáku dvoje důtky na prach a jeden z nich hodil Homolovi: „ Pojď za zástěnu!“ Sám tam hned zamířil....Chtěli jsme ti jen udělat malou masáž, abys byl o závodech v lepší kondici.... Shodili košile....a vyznačovali stopu důtek....